

Les sentències judicials que avalen la unitat de la llengua i l'ús de la denominació 'català' també al País Valencià s'acumulen. La Generalitat, però, no en fa cas i continua convocant oposicions sense reconèixer validesa al títol de filologia catalana. Per això, STEPV i ACPV han decidit de denunciar l'actual conseller d'Educació, Alejandro Font de Mora, per desobediència.

Les mobilitzacions contra la política educativa del Consell són ja una constant: a la imatge, un acte de la Plataforma per l'Ensenyament Públic, l'octubre de l'any passat, a València.

Què passa quan el conseller no acata la llei?

“Les autoritats o els funcionaris públics que es neguin obertament a complir degudament resolucions judicials, decisions o ordres de l'autoritat superior, dictades dins de l'àmbit de la respectiva competència i revestides

de les formalitats legals, incorren en la pena de multa de tres a dotze mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un termini de sis mesos a dos anys.”

És l'article 410, que queda inclòs al títol XIX (el que tracta dels “delictes

contra l'administració pública”) del codi penal vigent.

El cas que es viu al País Valencià, amb el sistemàtic fer com qui sent ploure que practiquen els responsables institucionals davant l'esperit i la lletra de 22 sentències judicials (vint-i-dues!), seria digne d'estudi més o menys divertit, per insòlit i curiós i sainetesc, si no fos per les conseqüències d'aquest reiterat incompliment, per les intencions gens amagades que l'impulsen.

Precisament per denunciar una situació que qualifiquen de “molt greu”, i per mirar d'aturar el despropòsit, el Sindicat de Treballadors de l'Ensenya-

Les sentències judicials que avalen la unitat de la llengua i l'ús de la denominació "català" també al País Valencià s'acumulen. La Generalitat, però, no en fa cas i continua convocant oposicions sense reconèixer validesa al títol de Filologia Catalana. Per això, STEPV i ACPV han decidit denunciar l'actual conseller d'Educació, Alejandro Font de Mora, per desobediència.

Les mobilitzacions contra la política educativa del Consell són ja una constant: a la imatge, un acte de la Plataforma per l'Ensenyament Públic, l'octubre del 2008, a València.

Què passa quan el conseller no acata la llei?

“Les autoritats o els funcionaris públics que es neguin obertament a complir degudament resolucions judicials, decisions o ordres de l'autoritat superior, dictades dins de l'àmbit de la respectiva competència i revestides

de les formalitats legals, incorren en la pena de multa de tres a dotze mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un termini de sis mesos a dos anys”.

És l'article 410, que queda inclòs al Títol XIX (el que tracta els “delictes

contra l'Administració Pública”) del vigent Codi Penal.

El cas que es viu al País Valencià, amb el sistemàtic fer com qui sent ploure que practiquen els responsables institucionals davant de l'esperit i la lletra de vint-i-dues sentències judicials (vint-i-dues!), seria digne d'estudi més o menys divertit, per insòlit i curiós i sainetes, si no fos per les conseqüències que aquest reiterat incompliment comporta, per les intencions gens amagades que l'impulsen.

Precisament per denunciar una situació que qualifiquen de “molt greu”, i per mirar d'aturar el despropòsit, el Sindicat de Treballadors de l'Ensenya-

ment del País Valencià (STEPV) i Acció Cultural del País Valencià (ACPV) han anunciat la interposició de sengles denúncies contra el conseller d'Educació de la Generalitat valenciana, Alejandro Font de Mora, per desobediència i malversació.

“Entestament en la ignorància”.

Ja gairebé ens hi havíem acostumat: cada any, en publicar les ordres dels corresponents “processos selectius” per als nous ingressos al cos docent de mestres i professorat de secundària, la Conselleria d'Educació se salta, en la llarga llista de possibilitats que ofereix per a l'exempció de l'examen de *valencià*, la titulació de filologia catalana; també cada any, tant els mateixos opositors com entitats ben representatives del País Valencià (l'STEPV o ACPV o CCOO-PV o la Universitat de València, o la d'Alacant) hi interposen recurs contenciós administratiu; i cadenciosament van arribant les sentències; i totes donen la raó a cadascun dels recursos. La conselleria, tanmateix, omet la muntanya de resolucions en contra seva i torna, cada any, entercament, a signar les ordres sense reconèixer-hi la titulació oficial universitària. S'hi interposa recurs, hi ha sentència i torna a començar.

Ja gairebé ens hi havíem acostumat, certament, però la rutina era, en realitat perversa. Una conferència de premsa, el dia 28 de maig, trencava el cercle viciós. STEPV hi anunciava que, a més dels recursos corresponents a les ordres de convocatòria de les oposicions d'enguany, interposava també una denúncia contra el conseller. ACPV feia avinent en aquell acte la intenció d'actuar en el mateix sentit: “Cal aturar la reiteració d'aquesta barbaritat”, explicitava Toni Gisbert, coordinador de l'entitat cívica.

“A la primera sentència del Tribunal Superior de Justícia valencià que perderen”, ens recorda Vicent Maurí, portaveu de l'STEPV, “argumentaren que hi recorrien i que, fins que no hi haguera sentència del Tribunal Suprem, consideraven que la resolució no era ferma i que no els obligava a actuar diferentment. Però és que han passat els anys, hi ha hagut sentència del Suprem i la conselleria continua encallada en la mateixa posició. Aquest fet ha propiciat, fins i tot, arguments demolidors a les sentències judicials, que tracten

amb molta duresa l'actitud del conseller d'Educació”.

Vet aquí, a tall d'exemple, algunes consideracions escrites a les sentències 474/2006 i 332/2007 pel Tribunal Superior de Justícia (TSJ) valencià amb referència al reiterat incompliment de les resolucions precedents: “Només l'entestament en la ignorància i el rebuig dels criteris que avalen la unitat lingüística es manifesten com l'exclusiva raó del manteniment de la posició contrària de la Generalitat, i més quan hi ha reiterats pronunciaments jurisdiccionals que desautoritzen aquests arguments.” El tribunal, continuava, es trobava forçat “a recordar que una de les més elementals exigències de l'estat de dret” és, precisament, “la de l'imperatiu compliment de les decisions jurisdiccionals, especialment per part dels poders públics, que han de servir amb objectivitat els interessos generals”.

Què passaria? La pregunta la llançava ACPV i tocava el viu: “I si un ciutadà qualsevol ometera allò que dicta una sentència judicial? Què li passaria?”, deia Toni Gisbert en una conferència de premsa. I ho reblava, encara: “Com és possible que un càrrec públic faça cas omís dels múltiples pronunciaments judicials, tots ells unànimes en el mateix sentit, sense cap conseqüència?”

És precisament per deixar constància de tan estranya situació, i per mirar de posar-hi remei, que ja s'han presentat les primeres denúncies. Per a Vicent Maurí, aquesta actitud d'evitar els dictàmens de la justícia s'emmarca en “un conjunt d'actuacions, diguem-ne, desencertades de la conselleria durant tot el curs: des de l'afer d'educació per a la ciutadania, amb la pretensió d'impartir l'assignatura en anglès, fins als expedients arbitraris a directors de centres educatius (cal recordar els casos de Montfort i Enguera), la qüestió

“I si un ciutadà qualsevol ometera una sentència judicial? No tindria conseqüències?”

del multilingüisme o la recent negativa a implementar noves línies en valencià tot defugint-ne la demanda dels centres i deixant, per tant, sense cobertura, milers i milers d'estudiants”. Així doncs, continua, “que després d'un any d'imposicions i de no fer cas a la comunitat educativa, el conseller, damunt, no faça tampoc cas dels tribunals... Ja és massa. Per això hem decidit de dur avant la denúncia”.

I és que el mateix conseller que “vol expedientar un director i inhabilitar-lo durant tres anys pel sol fet de penjar-li un retrat cap per avall, després resulta que desobeeix els tribunals. No és això una contradicció, a més, en un partit, el PP, que sempre s'ompli la boca amb la defensa de les lleis? Hem volgut destacar aquest doble discurs del partit actualment al govern”, explica Maurí, “i deixar constància que ells també han d'acatar les sentències judicials, igual com ha de fer qualsevol ciutadà”.

Desobediència i malversació. La primera denúncia que ja s'ha presentat, en nom de l'STEPV, sol·licita a l'autoritat judicial valenciana “l'inici de les accions penals corresponents” que depurin responsabilitats en dos sentits: d'una banda, davant la “clara i contumaç negativa” del conseller Font de Mora a “donar el degut compliment a resolucions judicials unànimes, fermes i reiterades”, cosa que, assenyalen, podria implicar “la comissió del delictes” de desobediència “previst i penat a l'article 410 del codi penal”; i d'una altra banda, i “atès que el procediment del conseller d'Educació”, amb la repetida omissió “dels manaments que hi ha a les resolucions judicials”, comporta, expliciten, “la desviació de diners públics (despeses dels processos a totes les instàncies, costes judicials que s'imposen a l'administració) cap a usos aliens a una adequada funció pública”, es podria haver caigut en el delictes de malversació que descriu l'article 433 del codi penal.

La resposta des de la Generalitat? Cap. De fet, puntualitza Vicent Maurí, “no ha contestat directament, sinó de la manera com ens té acostumats: mitjançant veu interposada als mitjans de comunicació”. Efectivament, un director general hi ha sortit afirmant que compleixen la legalitat i quedant-

Les sentències (fins ara)

Qualsevol llista que se'n faci és susceptible de ser superada de seguida per un nou afegit. Sintetitzem aquí les 22 sentències que hi ha hagut fins ara i que validen jurídicament tant la unitat de la llengua com l'ús del nom *català* per a la llengua pròpia del País Valencià.

■ Ús del terme 'llengua catalana' als estatuts de les universitats del País Valencià.

Sentència 75/1997, del Tribunal Constitucional espanyol, arran d'un recurs d'empara de la Universitat de València (UV) en un conflicte promogut per un grupuscle ultradretà.

Sentència 250/2005 del Tribunal Superior de Justícia valencià (TSJ) arran d'un recurs interposat per la Universitat Jaume I contra el decret del Consell de la Generalitat valenciana que publicava els estatuts i hi suprimia el terme *llengua catalana*.

Sentència 494/2005 del TSJ valencià arran d'un recurs interposat per la Universitat d'Alacant (UA) per la mateixa situació.

Sentència 789/2005 del TSJ valencià arran d'un recurs de la Universitat de València per la mateixa situació que les dues anteriors.

Sentència de 13 d'octubre del 2008, del Tribunal Suprem espanyol, arran del recurs de cassació 252/2006 in-

terposat per la Generalitat valenciana contra la sentència 789/2005 del TSJ.

■ Convocatòries de proves selectives per a l'ingrés al cos de mestres i professors de secundària en les quals no es reconeix el títol de filologia catalana per a l'exempció de proves de valencià.

Sentència 330/2004 del TSJ valencià arran d'un recurs d'Acció Cultural del País Valencià (ACPV).

Sentència 393/2004 del TSJ valencià arran d'un recurs promogut per la Universitat de València i la Universitat d'Alacant.

Sentència 518/2004 del TSJ valencià arran d'un recurs del Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià (STEPV).

Sentència 677/2004 del TSJ valencià arran del recurs interposat per sis opositors.

Sentència 158/2005 del TSJ valencià arran d'un recurs interposat per una opositora.

Sentència 539/2005 del TSJ valencià arran d'un recurs interposat per l'STEPV.

Sentència 1526/2005 del TSJ valencià arran d'un recurs de Comissions Obres del País Valencià (CCOO-PV).

Sentència 474/2006 del TSJ valencià arran d'un recurs de l'STEPV.

Sentència 1079 del TSJ valencià arran d'un recurs promogut per l'STEPV.

Sentència 332/2007 del TSJ valencià arran d'un recurs d'ACPV.

Sentència 382/2007 del TSJ valencià arran d'un recurs promogut per CCOO-PV.

Sentència 1218/2007 del TSJ valencià arran d'un recurs de l'STEPV.

Sentència 1233/2007 del TSJ valencià arran d'un recurs presentat per la UV i la UA.

Sentència 558/2008 del TSJ valencià arran d'un recurs de la UV i la UA.

Sentència de 29 d'octubre de 2008, del Tribunal Suprem espanyol, arran d'un recurs de cassació interposat per la Generalitat valenciana contra la sentència 518/2004 del TSJ valencià.

Sentència 637/2009 del TSJ valencià arran d'un recurs interposat per l'STEPV.

■ Homologació de títols

Sentència de 15 de març del 2006, del Tribunal Suprem espanyol, arran d'un recurs de cassació promogut per ACPV i STEPV: es restitueix l'homologació (que havia derogat el govern valencià) dels certificats administratius de llengua del Principat de Catalunya, les Illes Balears i el País Valencià, i també amb el títol universitari de filologia.

se, en acabat, tan ample. "Menteixen descaradament", destaca Maurí: "Les sentències en contra seua s'acumulen i no les compleixen: quin respecte a la legalitat és aquest?" Ben mirat, sintetitza el representant de l'STEPV, "ara la conselleria hauria de seure a parlar amb la part que ha guanyat les sentències, pactar-ne el compliment, tornar a la legalitat i evitar més problemes als ciutadans valencians".

La coartada de l'ús del terme *valencià* a l'Estatut vigent, a la qual s'aferren els actuals ocupants de la Generalitat per no acceptar també l'ús del terme *català*, ha estat sistemàticament desmuntada sentència rere sentència. "Els tribunals

han establert clarament que el nom acadèmic és *català* i que no és contradictori amb allò que diga l'Estatut", recorda Maurí. Contra la ciència i contra la llei, però, el govern de Camps continua entestat en la seva particular conflictivització política de la llengua.

Al capdavant, tal com destaca el coordinador d'ACPV, "es tracta d'una qüestió que no afecta només la comunitat educativa sinó el conjunt de la societat valenciana i, de fet, tota la comunitat de catalanoparlants: amb l'actitud del conseller Font de Mora (i del president Camps com a avalador seu i màxim responsable del govern valencià), que es nega a acatar els pronunciaments dels tribunals, el

govern se situa fora de la llei, va atiant el conflicte polític sobre la llengua (en comptes de treballar per a dignificar-la i estendre'n l'ús social, com seria la seua obligació) i dificulta, a més, la necessària entesa entre el País Valencià i Catalunya, cosa encara més greu en l'actual context de crisi econòmica (agreujada, en el cas valencià, per l'enfonsament del model econòmic i social del PP)".

"Instem el conseller i el govern a acatar les sentències judicials", conclou el representant de l'STEPV, "i a abandonar la política d'agressions contra la unitat de la llengua".

Núria Cadenes